

Profetul bătrân din Betel

Versete călăuzitoare: 1 Împărați 13.1-32; 2 Împărați 23.17-18

Evenimentele care ne sunt relatate în 1 Împărați 13 au avut loc într-o perioadă de apostazie a poporului lui Israel. De aceea, ele au o semnificație cu totul specială și pentru noi și ne servesc drept avertisment pentru noi, cei care trăim într-un timp în care un creștinism corupt se îndreaptă cu pași repezi spre apostazia completă de la Dumnezeu.

Eveniment relatat aici are legătură în esență cu trei persoane - împăratul Ieroboam, un „om al lui Dumnezeu din Iuda” și un „bătrân profet din Betel”.

Ieroboam primise un mesaj special de la Dumnezeu, prin profetul Ahia, că el va domni peste cele zece seminții ale lui Israel și că Dumnezeu va fi cu el și îi va întări casa, dacă va asculta de poruncile Domnului, va umbla pe căile Lui și va respecta legile și poruncile Domnului.

Din nefericire, când Ieroboam a ajuns la tron, în loc să aștepte și să se încreadă în Dumnezeu și în Cuvântul Său, a căutat să-și consolideze împărăția prin propriile planuri. Pentru că nu a crezut în Dumnezeu, a recurs la considerente umane pentru a ține poporul lui Dumnezeu unit. Prin ridicarea a doi viței de aur și prin apelul adresat poporului: „iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului!” (1 Împărați 12.28), el a pecetluit judecata asupra împărăției sale. Un vițel l-a așezat în Betel, iar celălalt în Dan. Consecința tristă a fost că israeliții au devenit închinători la acești dumnezei falși, aducând jertfe acestor viței și au fost astfel seduși în apostazie. Betel, locul în care Iacov ridicase un monument ca mărturie a promisiunii necondiționate de binecuvântare a lui Dumnezeu pentru sămânța lui Iacov și ca mărturie a fidelității Sale neschimbătoare în ceea ce privește propriul Său Cuvânt, este acum martor al păcatului omului și al îndepărtării sale de Dumnezeu. Prin intermediul conducătorilor poporului, satan a subminat încrederea poporului în Dumnezeu și astfel l-a despărțit de El.

Cu toate acestea, Dumnezeu a ridicat un martor împotriva acestui rău teribil. El a trimis un om al lui Dumnezeu din Iuda la Betel pentru a pronunța judecata asupra nelegiurii lui Ieroboam. „Prin cuvântul Domnului”, acest om fusese luminat cu privire la răul din Betel. Dumnezeu i-a arătat clar că acest rău era atât de dezgustător pentru El, încât va veni curând ziua în care va aduce judecata asupra lui (versetele 1 și 2). Omul lui Dumnezeu a fost însărcinat să depună mărturie împotriva răului prin semne și cuvinte (versetul 3). El fusese avertizat în mod special să nu-și slăbească mărturia prin vreo asociere cu răul. El trebuia să spună mesajul său, să execute semnul și apoi să plece. În nici un caz nu avea voie să mănânce pâine sau să bea apă în Betel și nici să se întoarcă pe același drum pe care venise. El nu trebuia să aibă nicio părtașie cu poziția falsă a celor care pretindeau că sunt poporul lui Dumnezeu, dar care umblau în neascultare față de Cuvântul Său (versetele 9,10).

Cu mare credincioșie, omul lui Dumnezeu își transmite mesajul și anunță semnul, care apoi are loc. Împăratul, foarte furios, ordonă slujitorilor săi să pună mâna pe omul lui Dumnezeu. Acesta din urmă își păstrează calmul în fața amenințărilor și acționează cu milă, după ce Dumnezeu l-a lovit pe împăratul care îl amenințase cu uscarea mâinii. În cele din urmă, el rămâne ferm în fața ofertelor de recompensă ale împăratului și, ascultând de cuvântul Domnului, refuză în mod constant să mănânce sau să bea în Betel.

În toate acestea vedem cu câtă credincioșie omul lui Dumnezeu își îndeplinește misiunea, și o face într-un spirit de har, refuzând cu fermitate să intre în orice părtășie cu cel rău.

Când ajungem la a doua parte a acestei istorisiri instructive, aflăm că fidelitatea acestui om față de cuvântul Domnului este pusă la o altă încercare și mai dură. Această parte a povestirii se deschide cu cuvintele semnificative: „În Betel locuia un profet bătrân” (versetul 11). În acest loc al păcatului, pe care omul lui Dumnezeu trebuia să-l stigmatizeze, unde, conform cuvântului Domnului, nu trebuia să aibă absolut nicio părtășie prin mâncare sau băutură, în acest loc un „frate profet” își găsisese locuința. El era într-adevăr un profet și cunoștea răul. Dar prin locuirea lui într-o legătură falsă, el nu numai că a fost incapabil să mărturisească împotriva răului, ci chiar l-a susținut. Și prin acest „frate” și „profet”, ascultarea omului lui Dumnezeu este pusă la încercare.

A fost un test foarte greu, pentru că acest bătrân nu numai că putea afirma că era frate și profet, dar putea, de asemenea, să invoce experiența bătrâneții. Mai mult decât atât, el oferă o ospitalitate caldă unui frate obosit și flămând: „Vino cu mine acasă și mănâncă pâine”, îi spune el omului lui Dumnezeu. În afară de aceasta, el afirmă că un înger i-a dat „cuvântul Domnului”, pentru a-l aduce pe omul lui Dumnezeu înapoi în casa lui.

Refuzarea unei astfel de rugăminți ar fi putut părea lipsită de respect față de un frate profet. De asemenea, ar fi putut părea o lipsă de respect pentru vârstă și o lipsă de apreciere pentru dragostea frățească pe care ospitalitatea încearcă să o practice. Mai presus de toate, pare a fi o desconsiderare față de cuvântul direct al Domnului rostit printr-un înger. Dar istoria arată foarte clar că în spatele tuturor acestor motive „bune”, pe care mintea le putea invoca, se afla încercarea vrăjmașului de a submina cuvântul Domnului și de a-l pune pe omul lui Dumnezeu într-o falsă asociere.

Cum reacționează omul lui Dumnezeu în fața acestei ispite grave și insidioase? Aparent din respect pentru bătrânețe, sub impresia iubirii frățești, a părtășiei cu un frate și a unei presupuse ascultări de Cuvântul lui Dumnezeu - deși comunicarea bătrânului profet contrazicea în mod clar Cuvântul adresat lui de Dumnezeu Însuși - el se lasă atras într-o falsă asociere, în neascultare față de acest Cuvânt al lui Dumnezeu. Chiar și un profet bătrân poate, din păcate, să devină un înșelător și să îndeparteze un om al lui Dumnezeu de la credincioșie și ascultare.

Nu este greu de observat cât de gravă a fost această neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. În primul rând, întorcându-se să mănânce și să bea cu bătrânul profet la Betel, omul lui Dumnezeu a aprobat o legătură, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o condamna.

În al doilea rând, el a aprobat infidelitatea bătrânului profet care a trăit într-o astfel de legătură.

În al treilea rând, el și-a invalidat propria mărturie, aprobând chiar răul împotriva căruia a fost însărcinat de Dumnezeu să depună mărturie.

Am putea probabil întreba ce l-ar fi putut păzi pe omul lui Dumnezeu să cadă în această capcană. Propriul său cuvânt dă răspunsul, căci el mărturisește: „Pentru că mi s-a spus prin cuvântul Domnului: «Să nu mănânci pâine și să nu bei apă acolo; plecând, să nu te întorci pe calea pe care te-ai dus»”. Protecția sa împotriva oricărui efort de a-l atrage într-o legătură falsă ar fi fost ascultarea fermă de Cuvântul lui Dumnezeu. Referitor la acest lucru, cineva a spus pe bună dreptate: „Ori de câte ori Dumnezeu ne-a făcut cunoscută voința Sa, nu trebuie să permitem ca nicio influență ulterioară să pună la îndoială această voință, chiar dacă această influență ar lua forma Cuvântului lui Dumnezeu. ... În orice împrejurare este de datoria noastră să ascultăm de ceea ce a spus El.”

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu i-a întipărit în minte să nu mănânce și să nu bea în Betel, în ciuda faptului că un frate profet locuia acolo, ar trebui omul lui Dumnezeu să se întoarcă și să mănânce și să bea pentru că un frate profet locuia în Betel? Dacă ochiul lui ar fi fost simplu, nu ar fi înțeles el de ce Cuvântul lui Dumnezeu îi interzicea atât de strict orice asociere cu bătrânul profet? Atunci de ce a trebuit Dumnezeu să trimită un profet din Iuda pentru a denunța răul din Betel, când acolo era deja un profet? Nu ne arată oare această acțiune a lui Dumnezeu că acest bătrân profet din Betel nu se despărțise de rău și, prin urmare, nu putea fi un vas folositor pentru Stăpânul?

Pentru că bătrânul profet se afla într-o poziție falsă, a făcut atâtea eforturi pentru a-l face pe omul lui Dumnezeu să se asocieze cu el și astfel să-și aprobe necredința. Din nefericire, omul lui Dumnezeu a căzut în capcană și și-a distrus propria mărturie prin această asociere cu cineva care recunoștea că unele lucruri erau rele în Betel, dar le tolera.

Deci este adevărat ceea ce s-a spus despre acest om al lui Dumnezeu: „El rămâne ferm în fața ispitei, atunci când aceasta îl înfruntă sub forma răului, iar el cade, atunci când este ispitit de ceea ce pare a fi bine. Vocea unui frate, poziția și reputația lui sunt mai onorate decât Cuvântul lui Dumnezeu. El este neascultător față de Dumnezeu și dă crezare minciunii fratelui său ... El a biruit împotrivirea lumii, care venea din afară și este înșelat de un frate dinăuntru.” Refuzând să mănânce și să bea cu împăratul, el s-a pus de partea lui Dumnezeu împotriva răului; când s-a întors să mănânce și să bea cu bătrânul profet, el s-a unit cu răul.

Ultima parte a istoriei (versetele 20-32) arată clar că Dumnezeu nu este indiferent la infidelitatea bătrânului profet și la eșecul omului lui Dumnezeu. În căile guvernamentale ale lui Dumnezeu, amândoi sunt pedepsiți de El.

Bătrânul profet este pedepsit în sensul că Dumnezeu îl obligă să-și expună propria duplicitate, deoarece el însuși trebuie să pronunțe judecata asupra omului lui Dumnezeu. Omul lui Dumnezeu trebuie să experimenteze că, dacă el prețuiește mai mult cuvântul fratelui său decât cuvântul lui Dumnezeu, chiar acela prin care el a fost sedus la neascultare este instrumentul din mâna lui Dumnezeu pentru a-i demasca păcatul.

Severitatea judecății, care se abate asupra omului lui Dumnezeu, arată în mod clar cât de mult S-a mâniat Dumnezeu de neascultarea lui.

Domnul îi dăduse acestui om al lui Dumnezeu multă lumină cu privire la răul din Betel și îi arătase cât de mult îl detesta, lăsându-l să vadă și judecata care avea să vină asupra lui. O mare onoare îi revenise prin faptul că fusese folosit ca martor împotriva acestui rău. Dumnezeu îl avertizase foarte clar să nu se lase atras într-o falsă legătură. În ciuda luminii, a privilegiului și a avertismentului, el s-a lăsat atras într-o legătură falsă, astfel încât, în ciuda credințioșiei și a îndrăznelii de odinioară, mărturia sa pentru Dumnezeu pe acest pământ a luat sfârșit. Nu este puțin lucru să desconsideri Cuvântul lui Dumnezeu și să păcătuiești împotriva luminii disponibile.

Cu toate acestea, putem vedea că, dacă Dumnezeu, în sfințenia Sa, trebuie să-Și pedepsească poporul Său chiar și pentru infidelitatea și eșecul lor, El nu este nedrept să uite orice lucrare și dragostea arătată pentru Numele Său. Așa se face că, trei sute cincizeci de ani mai târziu, când împăratul Iosia împlinește cuvântul Domnului rostit prin omul lui Dumnezeu și arde pe altare oasele falșilor profeti, el cruță mormântul omului lui Dumnezeu din Iuda și al bătrânului profet din Betel. Poporul lui Dumnezeu poate fi pedepsit de El din cauza necredinței lui, dar prin credințioșia lui Dumnezeu nu va avea parte de judecata care va veni asupra acestei lumi (2 Împărați 23.15-18).

Dacă vrem să aplicăm lecțiile acestei istorii impresionante la noi înșine, ar fi bine să luăm în considerare trei fapte importante:

1. În zilele în care trăim, prin harul lui Dumnezeu, mari adevăruri cu privire la Hristos și la Adunarea Sa, așa cum sunt descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, au fost readuse în atenția multor credincioși.
2. În lumina acestei renașteri, ochii multora s-au deschis și văd cât de mult s-a îndepărtat creștinismul de adevăr. Asemenea omului lui Dumnezeu din Iuda, vedem că și creștinismul de astăzi seamănă cu Israelul din acea vreme și că starea stricată a mulțimii mărturisitoare duce la apostazie și la judecată.
3. Ochii noștri, cu care recunoaștem abaterile de la adevăr, au fost de asemenea luminați pentru a vedea gândurile lui Dumnezeu pentru fiecare credincios în parte în legătură cu stricăciunea creștinătății. Am învățat că, pe de o parte, cunoașterea adevărului și, pe de altă parte, stricăciunea creștinătății necesită o separare completă de ceea ce reprezintă o negare a adevărului și de ceea ce intră sub judecata lui Dumnezeu.

Creștinătatea s-a organizat în mai multe sisteme și confesiuni, formând pe acest pământ o religie cu o orânduială pur omenească de preoți între oameni și Dumnezeu - o religie care place omului în carne și oase și adaptată lui. O astfel de religie a fost iudaismul, iar creștinismul a devenit și el la fel. Dumnezeu numește acest sistem „tabără”, iar adevărații credincioși sunt îndemnați să „iasă la El, afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.13).

În continuare, citim: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!”; și trebuie să ne curățim de vasele de dezonoare și să fugim de poftete tinereții (2 Timotei 2.19-22).

Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată foarte clar că în zilele de ruină, separarea, la care suntem chemați, se referă atât la sfera ecleziastică, cât și la cea personală. Din nefericire, suntem în pericol de a practica una fără cealaltă. Putem fi cu adevărat separați de tot răul ecleziastic și totuși să nu avem sfințenie personală. Pe de altă parte, probabil practicăm separarea personală, așa cum au făcut unii din adunarea din Sardes, care nu-și pângăriseră hainele, dar eșuăm în separarea de un sistem ecleziastic lipsit de viață și condamnat de Dumnezeu.

Adevărata separare spre Hristos le combină pe cele două. Și ca și în zilele omului lui Dumnezeu din Iuda - astăzi, puterea mărturiei noastre corespunde realității despărțirii noastre.

De aceea, cei care au mers la Hristos în afara taberei vor constata că dușmanul - la fel cum a făcut cu omul lui Dumnezeu din Iuda - va face toate eforturile pentru a le distruge mărturia, atrăgându-i înapoi în legături care sunt condamnate de Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a-și atinge scopul, satan folosește și astăzi aceleași trucuri prin care l-a doborât pe omul lui Dumnezeu. Mai întâi, el va încerca să ne prindă în capcana unor legături false, prezentându-ne un avantaj lumesc, pe care îl poate aduce acea legătură. Așa a încercat el să îl ademenească pe omul lui Dumnezeu prin recompensele împăratului, pentru ca el să nu asculte de cuvântul lui Dumnezeu. Dacă această încercare eșuează, el va încerca să-și atingă scopul printr-un truc mult mai rafinat, folosind un alt creștin care se află într-o poziție falsă.

Mulți, ca și omul lui Dumnezeu din Vechiul Testament, pot rămâne fermi în fața primului atac, doar pentru a cădea la al doilea. Putem vedea în mod clar că o anumită legătură este condamnată de Cuvântul lui Dumnezeu și că nu ar trebui să avem nimic de-a face nici cu alta, chiar dacă acolo ar exista creștini. Dacă este așa, ne putem întreba cu adevărat dacă facem bine să ne întoarcem la o legătură falsă sub pretextul că acolo sunt creștini. Dacă Dumnezeu ne cheamă să ieșim din tabără, chiar dacă unii rămân acolo, poate fi corect să ne întoarcem acolo doar pentru că ei sunt acolo?

Cu toate acestea, apelul la reîntoarcere vine adesea cu mare forță și cu multe argumente plauzibile. Dragostea frățească, vechile prietenii, dorința de a ajuta poporul lui Dumnezeu și de a întări ceea ce a mai rămas, toate acestea pot fi folosite ca motive pentru a se întoarce la legăturile pe care Dumnezeu le-a condamnat. În plus, avem încă în noi carnea și, uneori,

chemarea la întoarcere poate măguli vanitatea și îngâmfarea inimii naturale. În afară de aceasta, nu ne putem închide ochii la faptul că fratele care caută să ne atragă înapoi are și el carne în el și că, poate, asemenea bătrânului profet din Betel, caută să ne atragă într-o legătură falsă dintr-un motiv josnic, pentru a se justifica pe sine în acea poziție falsă.

Faptul că am părăsit legăturile condamnate de Cuvântul lui Dumnezeu este deja în sine o mărturie împotriva lor. Să ne întoarcem înseamnă să ștergem acea mărturie și, practic, să refacem lucrurile pe care le-am întrerupt înainte.

Pe lângă aceasta, ne putem întreba dacă un frate care se întoarce în legăturile greșite este cu adevărat un ajutor pentru creștinii aflați în acea poziție greșită. Sau îi va elibera astfel de părtășia lor falsă? În mod evident, mâncând și bând în Betel, în neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu, omul lui Dumnezeu nu l-a ajutat pe bătrânul profet și nici nu l-a eliberat de poziția sa falsă.

În plus: Dacă ne întoarcem în legăturile false, nu riscăm nu numai să ne distrugem mărturia împotriva răului, ci și, ca și omul lui Dumnezeu din Iuda, să ne încheiem parcursul de martori ai adevărului?

Numai dacă umblăm în ascultare neclintită față de Cuvântul lui Dumnezeu vom putea scăpa de atacurile dușmanului care vrea să ne readucă pe o poziție greșită. Să avem grijă ca Cuvântul lui Dumnezeu să-Și exercite autoritatea absolută asupra sufletelor noastre. Să ne mulțumim să mergem pe calea din afara taberei, în smerenie și fără aclamații publice, și să fim mulțumiți când Domnul ne poate spune: „Ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8).